

Avântul

A doua rodnică desamăgire a lui Gică Măcărescu

Prima a fost aceea sesizată de profesorul Nae Ionescu, în Cuvântul, acum vre-o jumătate de an.

Gică Măcărescu a fost, dintru întâi, un egoist încrezut. Mirajul popularității partidului, în numele cărui activă, l'a turmentat și l'a umplut de nădejdi vizionare. Credea că va rămâne la putere 12 ani — până la majorarea Voievozului Mihail pe atunci Rege. Și credea — cu toată lănta și cu toată greutatea trupului său — că va putea revoluționa o mentalitate și o epocă. Căo va putea revoluționa anume, de sus în jos luând puterea cea mare pe care o au putini deștepti în mână.

Desamăgirea a început de aici. Subsecretariatul ministerial i-a fost refuzat.

Pasă-mite, toate partidele își au limbii și cudoșii lor!

Și Gică Măcărescu nu a fost unul dintre aceștia. Blocul Moldovenesc i-a eșuat, din lipsă de solidaritate și din lipsă de omogenitate ideologică. Parlamentarismul are rațiuni pe care rațiunea nu le cunoaște.

Desamăgit în hora cu cei mari, Gică Măcărescu, s'a întors în satul lui și s'a apucat de treabă, folosindu-se de puterea cea mică pe care o căpătase dela cei mulți și proști.

Și rodnicia desamăgirii lui se vede pretutindeni, în județ — tot acolo, dar mai ales în oraș. Despre ea a vorbit și profesorul Nae Ionescu.

Dar i-a venit și a doua desamăgire, din lagărul cu cei mici pe care i-a purtat în spatele său de urias, doi ani și jumătate. Desamăgirea, aceasta, s'a produs desdată cu răsturnarea partidului dela putere. Într'adevăr, opoziția nu se prezintă tocmai roză pentru un partid. Căci dacă ideologia partidului nu ar trebui să se resimtă, se resimt, în schimb, aranjamentele partizanilor politici.

Știi ce însemnă căderea în opoziție? Un picior trântit într-un cuib de gușgani, iar rezultatul, o învălmășeală cuprinsă de panică, o fugă egoistă de salvare a intereselor, o agitare, o dorire umiltoare și joasă în desul primului băi ieșit în cale.

Așa a fost cu mai teți partizanii, amici și prietenii lui Gică Măcărescu.

Ramân singuri, cu șalele usurate de leșuri, Gică Măcărescu — desamăgit a doua oară — își numără, cu mintea Remănușului cea depe urmă, cei câțiva prieteni.

Și nici nu-i trebuiesc mai mulți.

CONSTANTIN TURCU

P.S. Sper să nu fiu înscris de lipsă.

Citiți și răspândiți

„Avântul”

singurul ziar românesc independent, din jud. nostru.

CANDIDATURI PARLAMENTARE

Este un obicei al pamântului ca, la stabilirea listelor pentru candidaturile parlamentare, ale grupărilor politice, să se cheltuiască multă energie și multă perversitate.

În preajma depunerii listelor, începe tragerea sferilor, învârtirea șuruburilor, încălcarea ișelor. Cele mai neașteptate creaturi ies din mocirla politicianismului și pregătesc adevărate lovituri de teatru. Dăta alegător, necăjit și desinteresat, sau dăta simplu spectator al vieții noastre politice, rămân uimit de ce combinații, ce aranjamente și ce învârteli pun la cale inflamații afacerilor grase și caracudele, codoșii și nulițiile căprârilor de partid.

În circuitul perfid al sferărilor, intră cele mai drăcești elemente de înrigă și culisă. Lichelismul, favoritismul, ipocrizia, prostia și șarlatania își dau mâna și joacă lăra scabroasă a desmăgului moral și a turpitudinii. Până și membrii mineri ai familiei — fe-

meile — sunt brâncite în mocirla desgustătoare a afacerilor, servind de spioane și corupătoare, cu prețul grațiilor lor.

Le dă ghes, tuturor, mirajul puterii. Mirajul unui sfânt la Ierusalim, care să le înlesniască afacerile stagnante ori falimentare și să le repare virginitatea bugetelor lor secătuite.

Lucrurile acestea, se petrec, în mare, dealungul și dealatul țării și în mic și la noi, în urbea aceasta crosită, răioasă, mahalagioaică și mălăită de puhoaiete Bistriței.

Ce vânzaleală și ce de lucrături! Înainte de a se face cartelul cu Liberalii, s'a alcătuit, în culise, o listă de familie, aranjată după gradul de rudenie — în ordine: tata, mama și copiii lor. După cartel, aranjamentul s'a stricat. În familie trebuia primit „Cuiul lui Pepelea” liberal.

Și aici altă lucrătură — cine va fi acest cui al lui Pepelea? Și o impletitură savantă de

sferi se pornește în lagărul liberal, de a trebuit să vie șeful dela București să pule la colț pe răzvrățiiți ce-și făcuseră galerie sgomeloasă, recrutată dintre negustorii falimentari și dintre dărniciii finanței bancare.

Deocamdată lucrurile par a fi aranjate. Guvernul și-a pus, în fruntea listei cartelate, un om de multă energie și de multă abilitate politică, pe Ministrul M. Mancilescu; iar liberalii și-au pus pe cel mai cinstit și mai demn al lor reprezentant de aici, pe profesorul P. Criveț. Cât privește pe reprezentanții iorgheșului pur, mai dăinuiesc încă anumite suspiciuni și nemulțumiri. Se impune ca locul al III-lea, pe listă, să fie destinat profesorului N. Pascu, un vechi administrator al d-lui N. Iorga.

Aceasta, pentru considerațiuni de etică politică.

DAN COSTEA

Toți au mințit....

de Gh. Hanganu

Cu nerușinarea oamenilor fără caracter, depozitații ostoilului buget al statului, încep să vânture dela capăt tiradele demagogice fâgădueli, pentru a smulge încrederea cetățenilor, asigurându-și mai departe existența parizitară.

Sunt însemnați pe frunte cu pecetea nestorsă a minciunii și totuși au curajul să-și poarte capul la lumina zilei, în loc să se ascundă, de bună voie, în tunicul unde justiția ar trebui să-i infunde.

Au înfierbântat mințile idealiste ale ale tineretului încrezător, au speculat buna credință a acestui popor cuminte, au băgat vrajbă în credința strămoșească, au precupețit toate comorile naționale, crezând că odată cu ei, lumea va înceta de a mai exista.

De la înălțimea catedrelor universitare, cuvântul cald și plin de avânt, cu o profundă nuanță de echitate socială, a pătruns adânc în sufletele noastre de studenți entuziaști le repetam frazele frumoase cu înfiorare mistică, și pe frunțile venerabilor noștri descăli, vedeam strălucind, triumfător, nimbul sfânt al apostolilor, vestitori ai unei ere noi. Ani lungi de studii, am audiat cursurile d-lor Virgil Madgearu și D. R. Ioanșescu, pe care le-am socotit ca o evanghelie a timpurilor ce vor veni. Ni se vorbea acolo despre nedreptate, reporiție a bunurilor, despre proasta gospodărie pe care statul o face exploatandu-și singur averile sale, despre taxele vamale protecționiste care aduc fabricilor parazitare, create cu ca capitalul burgeziei, o plus valută de 200%, făcându-ne să consumăm produsele industriale scumpe și de o calitate proastă, despre trustul odios al zahărului, al hârtiei, cimentului, etc., despre intaietatea agriculturii asupra tuturor celorlalte ramuri de activitate economică, etc. etc.

Au jonglat în expunerile lor cu teoriile „liberschimbismului” lui Ad. Smith, „naționalismului economic” al lui List, „renta” lui Ricardo, „plus valutei” lui Marx sau Kautsky etc., etc.

continuare în pag. II-a

DE CE NUMAI ATÎT?

S'a publicat decretul de suspendare în parte a legii administrative din 1929, și anume se suspendă, existența „prefecților ad-tivi” — a căror atribuții trec pe deplin în sarcina prefectului politic, numit de guvern.

E o ușurare adusă vieții noastre administrative și un început de lărmă haosul în care ne bădase legea ad-tivă. Doi prefecți care se bat cap în cap pe chestii de atribuții; două cheltuieli suprapuse, fără altă utilitate decât aceea că satisfac clientela electorală, căreia trebuia să i se găsească un plasament, bine retribuit pe spinarea jupuită de varii impozite. De aceea actul a cărui regisor, — după toate simptomele, — este d-l ministru Argetoianu, este primit cu un oftat de ușurare ca acela al pacientului cărui i se extrage rapid o masea, gânuoasă ce creștea de prisos, încălecată peste alta, pe care o stingherea în funcția ei normală.

Nu înțelegem de ce s'a oprit însă numai aici Reforma ad-tivă din 1929 este bună în principiul ei, — al descentralizării, — dar așa cum a fost pusă în practică

creiază mai mult încurcătură și desorientare decât aduce reale servicii cetățenilor și nevoilor țării. Petiționarul necăjit aleargă cu petiția dela directorat la minister, și de acolo înapoi la directorat, pentruca numai bine ajuns aici s'o ica repede la picior, după cutare director ministerial, plecat la cine știe care minister, pentru a se ciorovăi cu excelența asupra atribuțiilor pe care unul le cere și pe care celălalt nu vrea să le scape din mână. — creind prin aceasta un haos cumplit și un desmăștraniu în treburile publice.

În cele din urmă, necăjitul cetățean, petiționar, vlăguț, face cale ntoarsă la casa dumealui, suduind cum îi vine la gură potopul nădufului, — sătul de a mai avea vreodată daravă cu această mașină anapoda — fără motoare, — ci făcută numai din simple, dar nesfârșite cureli de transmisie.

De aceea suspendarea în parte a legii administrative așa cum a fost făcută, trebuie considerată ca un început numai. Ea trebuie să meargă mai departe, curmând dela rădăcină

haosul și economisind mai ales răbdarea și gologanii contribuabililor. Căci chiar numai 100 milioane lei să coste mai mult aplicarea legii ad-tive, decât administrarea statului înainte de 1929 și încă nu se poate privi cu sînge rece, atunci cind pentru a se menține respirația financiară a țării ne vine cu „curbe de reduceri” desființări de școli, de internate, cu licențieri de funcționari, dar menținând un complicat și costisitor aparat ad-tiv defectuos, întru plasarea clientelei electorale.

Să se suspende cu totul această lege ad-tivă spre a se revizui, completă și pune la punct și spre a o aplica atunci cind huzurul țării va fi așa de mare, încît vreun ministru scrințit de propria-i creație să nu mai poată spune că un milion de s'ar mai găsi în bugetul statului nu l-ar da pentru școală, biserică și alte instituții de stat menite a promova în adevăr viața publică.

Se va opri numai aici d-l Argetoianu?

A. A. ROTUNDU

Cronică de primăvară:

Ochii tăi cei duuuulci...

de VASILE DORNEANU

Anotimpurile cu fuga lor mătăsoasă au fost făcute de Dumnezeu ca să nu moară de urit pitecantropul, pe cind încă nu exista distracția de salon cu radio și serotonice platonice. Cînd femeia nu se doborâse încă în nute și mi de exemplare și tot atîtea amoruri apocrifice, ci lei delinea personalitatea masivă și anonimă odată pe an, cînd atîrta instinctul între Semeții contrari.

Cînd tentația nu circula pe străzi în tot atîtea exemplare și pînă la virgule erau la îndemîna oricui, fiind instrumente din ofișu cersei, pînă ce legal venia o retrăire mică ce se petrecea la un loc cu paserile împodobite viu, și cu animalele înfierbîntate. Prin urmare, Anotimpurile, dintr'o di-lică rancună, desinase plictiseli-

numai animalele carbe din fundul mîrilor, unde vară și iarnă își dau mîna într-o temperatură uniformă.

Dacă Providența a fabricat anotimpurile în serie, de teamă că murind viețile cele fără de conștiință de suflet, între care se înțelege și omul, să nu rămână pînă la urmă de înclănat — nu e mai puțin nevroșim că bipedul profitînd de o clipă distractivă a lui Dumnezeu, a furat odată cu conștiința și instrumentele proprii. Azi puterăm săi cu stericile frace, izolați de anotimpuri, cu posibilități de a varia distracția la întîm, fără nici o teamă că vom muri gîtuți de plictisală.

Legenda noastră se și verifică. E ceace se vede. Anotimpurile au devenit un ce perimat. Iarna începe să se europenizeze lepădând

blana siberică și vara se complăce lîngă termometrul italian înșipt în Mediterana, subsuora Spaniei.

Se fînde spre un compromis, medie, o toamnă uniformă. Nu ne dăm seama că secretul fecerii de Crăciun e o metaforă, al cărei celalt termen de comparație, s'a ascuns pe cealaltă emisferă? Iar poezia ghiocelului nu-i decât apropierea inconștientă dintre frăgețimea albă a petalei și steluța de zăpadă.

Există două căi ca să asasinăm plictiseala. Variația și odihna. Nababul cînd se plictisește de icle negre, le schimbă culoarea (le oxigenază), iar proletarul cînd i s'a acit de ciobară tarifată, declară pur și simplu, greva foamei. Stomacul plictisit de aceeași distracție digestivă, se odihnește pînă ce se plictisește și de această stare. Să vedem că lucrurile au o legătură, domnișoară, și nu ne exprimăm din capriciu și anapoda! Bîncile dela Șosea au suflete de confident ideal și de pește. Tac ca acesta

din urmă cuvînt, cînd le întrebă ceva, dar repară ursuzlăcul lor, pîntr'o ospitalitate egală pe care și-o oferă.

Perechea aceea a rămas uitată pe bancă de astă toamnă ca să invite azi înaintea tuturor.

O statuă a filosofiei. Dragostea ne face filosofi și oamenii sentențioși! Au început să se miște icle, ideile și gesturile lor fac un pas într'un secol și parcă au uitat sinceritatea cu care se întinde mîna. Natura experimentează ca niște elevi proști, dela capăt...

Iar mai încolo un telegrafist cio-cănește des și interrupt, undeva deasupra jartierei și respiră în pavilionul amantei, unde parcă trebuie să răspundă depeșă declară ei...

Primăvara vine în București pe la Șosea, pe sub arcu de triumf pe care s'a făcut și anul acesta că nu-l vede. Bucureștenii i-au ieșit înainte într'o Duminică seară (uf! ce aglomerări, ma chère!) Cu automobile, neveste, copii, baloar-

continuare în pag. II-a

Toți au mințit...

(continuare din pagina 1-a)

pentru a ne convinge că ei sunt posesorii părgiei ce va aduce justiția socială.

Ne-au mințit ordinar de acolo depe piedestalul catedrei universitare!

Dacă part dele „burgheze” își apărau capitalul prin taxe vamale protecționiste, au cel puțin meritul că au creiat întreprinderi ce îmbogățesc patrimoniul național, întreprinderi în care zeci de mii de oameni își câștigau pâinea, întreprinderi ce absorbeau producția agricolă creind circuitul economic, care ne-a făcut ca până acum doi ani să nu avem o criză acută.

Luând puterea, în aclamațiile unanime ale întregii țări, foștii mei profesori și-au uitat programul și fiindcă numai tantumele ca proaspeți membrii în consiliile de administrație ale hutilor fabricii nu le-au ajuns, au creiat industria națională a „spiritului negru”, regiile autonome, — lefuri de milioane — concediile, — telefoane, R. M. S. — pentru a continua prin jaf „metodele” celor pe care nu găseau cuvinte să-i mai condamne.

Taxele vamale au rămas intacte așa că produsele apărute prin ele s-au mai scumpit, cu impozitele noi, în loc să scadă; de ex. — 42 kg zahăr dela 39 — iarsfeclela s-a ftenit dela 12000 lei vagonul la 6-7000 lei.

De sus, dela ministru, până la primarul celei mai umile comune rurale, minciuna a jucat rolul principal.

Ne-au mințit pe noi, foștii discipoli credincioși ai șefilor, au mințit lumea accia mulă și necăjită, care a fost furată de mirajul vorbelor frumoase.

Și acum o luați dela capăt? Dacă nu vi i rușine să vă fie frică, căci poporul acesta are și el o limită în răbdarea lui!

Să vă ferească Dumnezeu de judecata poporului!

Gh. Hanganu

A decedat la București Mircea Victor Albini — avocat — fiul d-lui Victor Albini din localitate.

Înmormântarea are loc Sâmbătă 16 Mai crt. ora 3 la biserica Schitu Doamna „Peste Vale”.

Cronică de primăvară

O-chii tăi cei du-uulci...

(continuare din pag. 1-a)

ne colerate... A întâlnit o specie nouă construită din centrate ca să nu ne desminte mentalitatea. Șomerii... Aceste vietăți au stăpîni ca șoborani moscoviți, azeii bronzați cari trăiesc dintr-o strună de vicioasă și din prinosul îndrăgostilor de sub castani... În raza ochiului de amantă, dragostea a înădit un frisoar de iarbă ferulii, care face să sară cele mai cunecate baere de pungă. Harpagonul gras și înghesuit cu capul subsoara îndrăgostitei, ghionit de amorul propriu, aruncă sub privirile admiratoare ale femeii, gologanul în praf, de unde îi culege danciul, salută d militărește... Se mai poate că dimensiunile mici ale cântărețului trezesc în candidații la înmărire cine știe ce anii tiri anticipante și nima lor se înnoiește...

Der șomerul e adesea om mare cu față care încă păstrează, sub mîndria nedată jos, o trăsătură intelectuală. Se apropie jenat cu pălăria în mînă...

— Scuzăți... ce să fac... recur... Aceste radicale le readuc la realitate simțită, care strînge inima și la ananghie de soluții, te scoli, fiindcă trebuie imperios să pleci...

Măne ne plimbăm în Cîșmigiu, dacă nu vom reîncepe tot la Șosea cursul de germană, intercept astă toamnă, cu bona brunetă a unui ingeraș blond...

V. DORNEANU

Cultură fără religieune

Curentele sociale amintite până acum, au căutat să reformeze din temelii instituțiile fundamentale ale omenirii. Biserica, statul și în special familia. În acest scop, francmasonii sau liber-cugetătorii și-au ales ca temă, izgonirea religiei creștine din școală. Odată cu revoluția franceză s-au decr lat și copii drept posesiune a statului, sfărâmându-se drepturile părintești și familiare. Mai ales tineretul din școlile franceze a fost crescut fără religieune. Deviza școlaelor materiaismului ateu: „Nici Dumnezeu și nici stăpîn”, a avut ca rezultat înființarea școlaelor de anarhiști, în Spania prin Ferrer.

Școlile acestea au fost cele dintâi semne ale catastrofei actuale care amenință întreaga omenire. În această privință Paul L. Beaulieu — economist de mîna în'ăia, — scria la 1909: „Deja de mult, dar mai cu seamă de 15 ani, i s-a dat învățămînului primar o direcțiune care înseamnă sinuciderea na-

țiunii. Tendința duce într'acolo ca să se desvolte gustul la o viață voluptuoasă plină de egoism”. Paul Bourget prin romanul său „Un divorce”, arată pustiriile făcute prin filosofia Kantiană, iar în „Les sens de la mort”, dovedește cum pozitivismul nu dă omului care se află în ceasuri grele, mîngăerea credinței. Căci necredinciosul ca să scape de dureri, apucă păharul cu otravă, pe când cel ce a rămas credincios legii strămoșești, duce până la sfârșit lupta cu durerile.

Alfred Feuille un filosof francez nu tocmai din cei credincioși, acuză școala laică că acesta a adus linerețul la demoralizare, zicînd: „S'a plîns odată mult după dozele religioase, acum însă trebuie mai mult de plîns după dogemele morale”. O morala fără Dumnezeu duce la egoism, imoralitate, iar unde Dumnezeu nu ne e stăpînul moralei, acolo conduc patimele omenești care ne duc la peire. Cumsă se poate dezvolta altceva

în sufletele nevinovate ale copiilor, decât numai scăderi, când școala atee proclamă: „Cerul nu există, pămîntul e partidă noastră de unde răsar plăcerile și necazurile. De aceia trebuie să ne facem pămîntul cer”. Copilul va căuta dar să-și afle singur raiul pe pămînt, trăind numai în petreceri și desfrău.

Doar zilnic auzim pe degenerații și ratații societății cum își scuză purtarea rea, că viața e scurtă și odată trăește omul; păcat să-ți treacă viața fără de plăceri.

Școala aceasta fără de religieune ne-a dat pe: criminalii, excroci, delapidatorii, pe morfino și cocainomani politicienismului uzurpator, pe tilanosaurii bugetului țării. Școala aceasta ne-a produs drojdia societății actuale, care tulbură apele limpezi ale muncitorilor de caracter și ține mulțimea nevinovată sub povara crizei actuale.

Preot M. Gavrilescu

Un militant al ortodoxismului și tradiționalismului: Nichifor Crainic

În cadrul interesantelor conferințe organizate de harnica instituție de cultură a Caselor Naționale din orașul nostru, va vorbi Duminică 17 Mai, d-l Nichifor Crainic, directorul revistei „Gîndirea”, și profesor la Facultatea de Teologie din Chișinău.

Numele acestui neobosit luptător afirmat cu hotărîre în arena literaturii, gîndirii autohtone, ziaristice și chiar politice, nu e necunoscut publicului celitor din ultimii zece ani.

Poet de fină sensibilitate, aduce în „Darurile pămîntului” toată dragostea cel leagă de trecutul celor de lîngă pămînt, toată dui-asa amintire a sesurilor natale.

D-l Iorga a fost fericit inspirat nîmîndu-l, într-o conferință, poet al tradiționalismului românesc.

Gînditor de înaltă pregătire teologică și profană, aduce o notă originală cu înceacarea sa

interesantă de a creia o doctrină a ortodoxismului românesc.

O sumă de „essais-uri” publicate în „Gîndirea” culminînd cu cel neasemnat de frumos prin stil și concepție, „Isus în țara mea”, accentuează existența specificului românesc în credința noastră ortodoxă.

Ziarist, aduce pe rând la „Hiena” lui P. Șeicaru la „Cuvîntul” lui Enacovici, la „Curentul”, „Universul”, „Viitorul” d-lui Boroianu, etc., același condei în-piret în lupta pentru purificarea mo-avurilor politice și mai ales bisricești.

Secretar general la Ministerul Cultelor s-a arătat un harnic ajutor al lui Vasile Goldiș.

O minte luminată, un luptător de rasă, un caracter atât de necesar în epoca noastră de arivism și nepregătire, se află Duminică oaspetele tîrgului nostru.

V. A.

10 Mai

Sărbătoarea aceasta națională, a poporului Român, de preturindeni, e o chintezență, — o concentrare — a tuturor zilelor mari ale neamului.

În ea nu se cuprinde numai data istorică a începutului dinastiei de România — prin pasul făcut de Carol I cel mare și înțelept; nici numai ziua glorioasă a cîștigării neamînzii țării Moldo-Valahiei unite; și nici n'mai momentele solemne ale celebrării Cercoanei Regale pe fruntea pămîntului Regi. Ci în această zi s'au strîns toate cîrmurile istoriei noastre, dela naștere și până azi.

10 Mai este ziua reînvierii întreg trecutului nostru glorios, e ziua reprezentativă a patriotismului și a isvorului de dragoste de Țară și Neam.

50 de ani de Regat

În ziua de 10 Mai s'au împlinit 50 de ani dela proclamarea Regatului Român.

A fost, atunci, începutul ro-nic a unui ere de viață nouă pentru un popor ce a suferit stăpîniri, asuriri și umiliri, timp de aproape o mie de ani dela vecinii cei mari, puternici și nemernosi, din care, azi, nu s'a ales de-ât praf și pulbere: Austria, Rusia și Turcia.

100 ani dela întemeierea Armatei Române

Tot la 10 Mai, Armata Româ-

nă — marea, sfînta și sublima armată — a sărbătorit 100 de ani de la înființarea ei.

Cu acest prilej M. S. Regele — șeful suprem al Armatei Române — a fînit o impresionantă cuvîntare, în care a arătat eroismul sublim al oștenilor de totdeauna — începînd cu cele două — trei polcuri pămîntene dela 1830 și sfîrșind cu falnica armată de azi.

Zece Mai-ul acesta — primul de sub începutul glorios al domniei M. S. Regelui Carol II — a fost o sărbătoare de nedescris entuziasm.

Criza industriei și ex-plotării forestiere

Sub acest titlu, D-l inginer silvic Ion Dumitrescu șeful serviciului forestier din banca centrală cooperativă, publică o broșură dumentată și sugestivă, asupra situației industriei și explotărilor forestiere din țara noastră.

D-sa arată, documentînd cu cifre, că industria lemnului nu va putea fi valorificată cu adevărat și nu va put a progresa, dacă nu se vor face degrevări fiscale asupra întreprinderilor, reduceri de taxe pe C. F. R. dacă nu se va aranja bine serviciul de export și dacă nu vom stabili convenții cu statele vecine și cu cele consumatoare.

Studiul d-lui Dumitrescu, este de o nelăgăduită importanță pentru specialiști și conține o sume enie de sugestii pline de învătămînt.

O recomandăm celor interesați cu toată căldura.

Criza Socială

Obraznicie și Impertinență

Un pietrean de al nostru, cu mîtră de baron vîcsuit și cu blazon inexistent — cu obrazii rumeni, și umflați de somn, în ziua când a aflat dela „jurnalul Meier” că trecutul guvern a căzut, a lăsat în garaj Kryslor-ul gris, pentru două persoane și bărbierindu-se în grabă, lud trenul pentru București.

La prefectură, mîrosia a friptură.

Deși știa că, Kryslorul era cumpărat cu banii vechilor liberali, deși știa — căci altfel prea îl cred dobitoc — zic, deși știa că nu are încă etatea cerulă de textul legii administrative, prin remarcante personajii „liberale” — fiți atenți! — ceru — dela actualul prim ministru, postul de prefect politic al județului Neamț, sub o guvernare lorghistă.

După cinci zile de impertinență insistență și josnică umilire dela capanii politice centrale, vîcsuitul nostru baron, cu blazonul inexistent, s'a întors în orășelul nostru. Neobrazarea lui începe de-acolo că, venind iarăși la noi, nu i-a fost, căl de puțin măcar, rușine, să comunice tuturor cunoștințelor (căci prieteni nu are) că el, schivisitul june și codoș liberal, a — cerut — dela ministrul Argetoianu prefectura județului Neamț.

— Rușine să-ți fie înfumurată pocitanie! Plui!

Ce mai am eu în gînd, avei Dvs., ciitori, pe limbă. G.

Curiozități politice

Cît idealism îi mîna pe unii, — cei mai mulți, — să facă cultare sau cultare politice se vede în vremurile acestea: Fug ca șoarecii acolo unde simt că au ceva de ros.

Aceiași oameni, cu aceleași păcate!

Nu poate fi o politică bună, fiindcă nu sunt oameni care s'o facă.

Discursuri — vorbe, urmăriti-le la pte!

Iar în ce privește arta de a se aranja, s'ar putea pune premii, dacă le-ar putea plăti alții, nu tot țara asta sărăcită.

Și doar e vorba acum de scăpat o țară de sărăcie și un neam din bațjocura care ne-a adus o votul universal explotat și o democrație de aventură.

Scăparea n'ar putea veni decât dela intelectualii onești care stau de-o parte, dar care ar trebui să intervină unindu-se, pentru a nu pierde și acest moment. Este sus o nădejde: profesorul N. Iorga; dar nici profesorii, preoții, învățătorii și toți intelectualii neamului, căror legea le îngăduie să se manifeste în conducerea politică, ce facem? Ne vedem numai de interese? Atunci, degeaba ne plîngem!

N. PASCU, profesor

13 | V | 1931.

Au plătit abonamentul pe 1931

D-l Sandescu	Lei 150
D-l S. Ștefănescu	" 150
D-l V. A. Gheorghijă	" 150
Pr. Calapăr	" 120
D-l Col. Iordănescu	" 150
D-l Gr. Vlad	" 120
D-l Avasiloe (pe 2 ani)	" 300
D-l D. Timotei	" 100
D-l N. Maxim	" 150
Banca Petricica	" 200
D-l C. Comaniță	" 150
B-ca Sind. Agricol	" 200
Preot Bălănescu	" 200
D-l Luca	" 120
D-l Gh. Mihailescu	" 150
D-ra Aurora Dacu	" 100
D-l I. Gh. Vasile	" 150
D-l Gh. Ungureanu	" 120
D-l Gh. Cocias (pe 2 ani)	" 300
D-l Li. Teofănescu	" 150
Pr. M. Gavrilescu	" 120
D-l Col. Leca	" 75
D-l Ditu Isecescu (pe 2 ani)	" 300
D-l Ioan Teodorescu	" 150
D-l Sebolevschii	" 150
D-l H. Chivara	" 200
D-na Ana Tritu	" 150

Cei cari au mai plătit și nu sunt trecuți nici sunt rugați a anunța aceasta redacției.

„Ce e dictatură”?

Sub titlul de mai sus, „Neamul Românesc” de Marți publică următoarele:

Oameni speriați vorbesc necentenit, făcându-și cruce, de „dictatură”.

Dacă un prefect se cam grăbește și el în mijlocul aleșilor poporului care-l boicotează și-l sabotează e dictatură.

Dacă se verifică o gestiune împovărată de bănueli, e dictatură.

Dacă se dă afară un parăsit obisnuit să se lăfăiască în bugetul unei țări cu miliarde de deficit, e dictatură.

Dacă se pune un frău prostiei pătrunse în toate colțurile și incununată solemn cu două urechi de măgar, e dictatură.

Dacă se înglăcoș hoțul, e dictatură.

Dar dictatura e, vă rog, altceva.

Ori înlăturarea formelor constituționale. — și aceasta e dictatura curajoșilor.

Ori păstrarea lor pedanți, închinarea, în fiecare dimineață la dănsule, purtarea lor la cravată și la panglica pălăriei pentru ca, de fapt, nimic să nu mai existe decât sindicatul politic la putere. Și aceasta e dictatura legilor, pe care adversarii o cunosc foarte bine.